

Ramund hin Unge

(Udvalgte danske viser fra middelalderen, bind 5, side 334, fra 1812)

1.

Ramund var sig en bedre mand,
om han havde bedre klæder.
Dronningen gav hannem klæder på stand
af blågarn, bast og læder.
"Sådan vil jeg ikke ha'," sagde Ramund.
"Sådan står mig ikke bra," sagde Ramund hin Unge.

2.

"Bast og blågarn er værre end ry,
det kan du give tjenerne dine."
Frøkenen gav hannem klæderne ny
af silke og sammete fine.
"Sådan vil jeg heller' ha'," sagde Ramund.
"Sådan står mig meget bra," sagde Ramund hin Unge.

3.

Ramund gik sig i stuen ind
alt til den netteste skrædder.
"Hør, du skrædder både fager og fin,
vil du gøre Ramund klæder?"
"Hvorfor ikke det?" sagde skrædderen?,
"Da gør du mege vel," sagde Ramund hin Unge.

4.

Halvtredsindstyve alen til buksetøj
og femten til bukseremme.
"Det skal du gøre mig stærkt og drøjt,
om du skal bukserne sømme."
"Dette er mig meget trangt," sagde Ramund.
"Jeg kan ikke skræve min gang," sagde Ramund hin Unge.

5.

Ramund udtakler skibene sine
med udslagne sejl ved strande.
Så segled han sig over salten sø
alt inde på jætternes lande.
"Nu er vi komne her," sagde Ramund,
"foruden stort besvær," sagde Ramund hin Unge.

6.

Ramund gik sig ved salten søstrand,
der så han syv jætter stande.
"Tager jeg Ramund i min mindste hånd,
jeg kaster hannem langt fra lande."
"Det gør ikke allene du," sagde Ramund,
"komme må I alle syv," sagde Ramund hin Unge.

7.

Ramund tog til sit dyre sværd,
det han kaldte Dymlingen røde.
Han hug de syv jætter med en færd,
at blodet randt dennem til døde.
"Der ligger I alle syv," sagde Ramund.
"Alt står jeg her endnu," sagde Ramund hin Unge.

8.

Ramund gik frem ved samme havbred,
der så han den store jætte.
Halvtredsinstyve alen var han bred,
og hundrede var hans længde.
"Vel er du bred og lang," sagde Ramund.
"Har du lyst at kæmpes engang?" sagde Ramund hin Unge.

9.

"Kære Ramund! du lade mig leve,
og gøre mig ingen skade.
Jeg giver dig syv tænder guld få gæv,
og vil dig i klaren vin bade."
"Den ottende slunter med," sagde Ramund.
"Dog sabler jeg dig med," sagde Ramund hin Unge.

10.

Den første dag, de sammendrog,
de kæmpedes med bare hænder.
Ramund napped i jættens skæg,
ut kødet løsned fra tænder.
"Ilde griner du," sagde Ramund,
"værre ser du ud," sagde Ramund hin Unge.

11.

Den anden dag, de sammen lod ståe,
de ginge sammen med vrede.
Det store stenbjerg, de stode på,
de ned i leret mon træde.
"Den leg er vel hård," sagde jætten.
"Vi begyndte den først i går," sagde Ramund hin Unge.

12.

Ramund tog til sit gode sværd,
som han kaldte Dymlingen dyre.
Så hug han jættens hoved højt i vej, r,
som fire par øksen knap kunde røre.
"Jeg mente, den bed ej med sjeld," sagde Ramund,
"den bed alligevel," sagde Ramund hin Unge.

13.

Ramund gik sig i bjerget ind
til alle små trolde sæde.
Så stride randt tårer de trolde på kind,
de måtte for Ramund græde.
"Græder du for mig?" sagde Ramund.
"Jeg græd aldrig for dig," sagde Ramund hin Unge.

14.

Ramund han rykte og sloges omkring
alt som den raskeste helte.
Med alle de trolde han kørte i ring
og dennem til jorden nedfældte.
"Herinde råder jeg brav," sagde Ramund.
"Det falder mig så vel i lav," sagde Ramund hin Unge.

15.

Ramund steg ind i skibet fuldt snart,
det knaged i hver en bunke.
Alle de båds mænd i skibet var,
de tænkte, at de skulle sjunke.
"Vi sjunke ikke her," sagde Ramund.
"Vi sejle lige vel," sagde Ramund hin Unge.

16.

Ramund ladede skibene syv
med guld og ædle stene.
Og sejled så over den sø så stiv
hen ind på kejserens lande.
"Nu er vi kommen her," sagde Ramund.
"Nu har vi bedre lært," sagde Ramund hin Unge.

17.

Ramund kasted anker på hviden sand
og stavnen mod land lod svinge.
Selv var Ramund den første mand,
som ind på landet mon springe.
"Vover intet fler," sagde Ramund.
"Vover intet mer," sagde Ramund hin Unge.

18.

Ramund gik ad boldhuset ind,
der leged de bold og guldterning.
Alle forskrækkeds for Ramunds skind
og for hans grumme gebærder.
"Vakker leg er det," sagde Ramund.
"Jeg får at lege med?" sagde Ramund hin Unge.

19.

Kejseren ud af vinduet så
med angst og sorrigfuld mine.
"Hvo er den mand, som i gården mon stå
og dær så hæsselig grine?"
"Det er mig, og jeg har lyst," sagde Ramund,
"at vove med dig en dyst," sagde Ramund hin Unge.

20.

Ramund slog på sit gode sværd,
at jorden hun gungred og rævned.
Fuglene dåned og faldt ned til mark,
som tilsorn sjunge på kviste.
"Ret nu bliver jeg vred," sagde Ramund,
"kommer du ikke ned," sagde Ramund hin Unge.

21.

Ramund han gik til dørrn ind,
Med ivrigt sind og mod,
Jeg skal nu ind i salen trine,
Bar jern og stål end imod.
"agte dig nu Grant!" sagde Ramund
"her bliver en hårdt kamp" sagde Ramund hin Unge.

22.

Ramund han stødte på døren med stang,
at hele slottet det revned.
Vindver og døre af væggen udsprang,
og muren med jorden blev jævnet.
"Så du, jeg slog ind?" sagde Ramund.
"Det vil gælde dit skind!" sagde Ramund hin Unge.

23.

"Kjær Ramund, du lade mig leve,
jeg så end aldrig din lige.
Min yngste datter vil jeg dig give,
og halvparten af mit rige."
"Det tager jeg, når jeg vil," sagde Ramund,
"og så din datter til," sagde Ramund hin Unge.

24.

Ramund tog til sin store kniv,
den han kaldte Dymlingens dyre.
Så skilte han kejseren ved sit liv,
at hovedet fløj femten mile.
"Jeg mente, den ej bed," sagde Ramund.
"Dog rinder blodet ned," sagde Ramund hin Unge.